

Hunyadi csillaga 4

na m

mu m

Csillag kint fel, fényes csillag,
Mepre a nap teltben feljö;
Tízta volt a mennyek bolja,
Semmi pára semmi felhő.

I valamennyi égilestet
Itomályossa, tön a szegyen,
Hogy, mikenél az, nem ragyognak
Önre vére határan-négyen.

De koronkins amax egynek
Fehye elhalt, oly rölet telt!
Bárha semmi köd vagy pára,
É az ég bolt tisztán kiklett.

Amde újra még teljesben
Ragyogott fel szép világa:
Mint a gyémánt, oly tündöklő,
Mint az arany, olyan sárga.

Látta ezt egy földlőjáró;
A sötétből, mely överte,
Vágygyal nézve ama fényes
Csillagokra, messze, messze....

S álmodozván így sohajtott,
Így sohajtott fel a pámbot:
"Haj! ki vagy te, sárga csillag,
Somereszlen egi vándor?"

Nem vagy-e te ama bolygó,
Minden bolygó'k fejedelme,
Kinek újat rabja, mére
A tudákos emberelme?

*) Előhang akart lenni a Hunyadi ballada körhöz.

Nem vagy-e te ismeretlen,
Kösz egekbelől új jelenetnek,
Mozog nékiünk e vén földre
Bal szerencsét, jó szerencsét?

Nem vagy-e te boldog szellem,
Megidézvél, megdicőzél,
Hogy vigasztalj a mostanáról,
Hogy reményt nyújts a jövőről?

Ekkor ábrándos lelkében
Egy kendült meg valamely eső,
Mintha csak a csillagokból
Válassz képen lehullató:

"En' vagytok az! földi ember,
Fajod régi büszkesége,
Névem így hangzik még egy név-lep:
Kunyadiak dicősege.

Kiknek tiszta ép erkölcsén
Semmi csorba, semmi sepleő;
Kiknek, egyaránt, kezében
Vagy volt a kard, és a gyepő....

(1855.)

MTAK 6/1939

MAGYAR
TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

K 544/45